

HOLČIČKA, KTERÁ NIKDY NEPLAKALA

Holčička dostala jméno Anna a měli ji rádi všichni, kdo se s ní setkali. Anička Rubínová na každého pohlédla svými důvěřivými očima a usmála se. A nikdy, vůbec nikdy neplakala.

„Je jako andílek,“ říkali lidé. Kdyby tak tušili, jak blízko jsou pravdě! Před Aniččiným narozením se totiž v nebi přihodila zvláštní věc.

Samotný Stvořitel prý se onoho jitra zamyslel nad krásou duhy a omylem v rajské zahradě do dětského tělíčka vdechl duši strážného andílka. Ptáte se proč? Neznáme však úmysly Tvůrce, ani rozumět jim nemusíme. Zkrátka se stalo, že na zem skutečně na čas přišel anděl strážný v lidském těle. Lidé o tom neměli ponětí. A protože lidé se rodí bez vzpomínek, tak ani holčička sama o tom nic nevěděla.

SESTŘIČKA KVĚTIN

„Aničko, pojd' si s námi uvít věneček!“ volala na holčičku ostatní děvčátka. Byl letní den, kvetly chrpy a vlčí máky a jiné luční kvítí. Děti si hrály na mezi v polích.

„Nechci trhat květiny,“ povídá holčička. „Ony jsou živé... copak neslyšíte jejich hlasy?“

„Jaképak hlasy?“ smály se děti. Jeden kluk, který rád ostatní trochu zlobil, povídá schválně nahlas:

„Tak nám pověz, co říká třeba tahle maceška!“

Anička se nenechala vyvést z míry. Děti se sesedly kolem ní a holčička začala vyprávět:

„Jak víte, maceška nevoní. Ale dřív mívala nádhernou vůni. Rostla uprostřed polí a lidé ji kvůli té lákavé vůni chtěli. Přitom však pošlapali spoustu klásků, ze kterých

zblízka. Vystoupila na židli a usedla na okno. Blesky hrály všemi barvami jako v nádherném divadelním představení, které si připravila sama příroda. Komu je asi určeno?

Ve stromech naproti oknu se rozeznělo zvláštní šumění. A pak se to stalo! Vzdušný proud zesílil a zavál prudčeji. Panenka pro Jitku vyklouzla v tu chvíli Aničce z dlaní. Upadla na římsu a řítila se dolů. Panenka pro chudou Jitku! Lekla se holčička. Rozbije se? Bez rozmyšlení vztáhla do tmy své paže. Chtěla ještě zachytit panenku v pádu, avšak sama ztratila rovnováhu a vypadla ven.

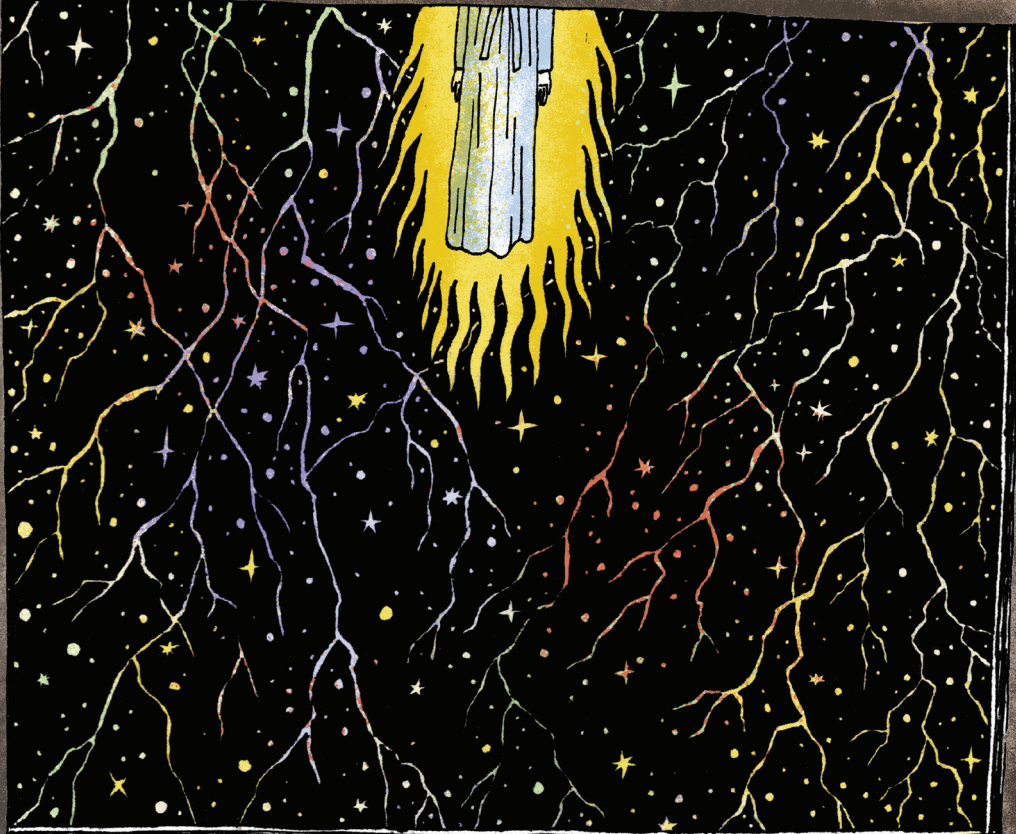
Dva zděšené výkřiky vylétly z pokoje za ní.

V té chvíli dobrý Bůh pohlédl na svět, pokynul a vyzval anděla, aby se vrátil k němu. A ještě dříve, než dětské tělíčko dopadlo na tvrdou zem, klečel už osvobozený anděl ve šťastné pokoře před svým Stvořitelem.

Tatínek a maminka Rubínovi s hrůzou ve tváři seběhli ze schodů. Tělíčko našli už bez dechu. A přitom bylo beze známek jakéhokoli poranění. Holčička ležela na zádech a ve tváři měla ten svůj něžný úsměv. Jako by z ní právě někdo sejmul těžké břímě. Dokonce panenku stihla ve svém pádu zachytit a spokojeně ji držela v sepnutých rukou.

„Umřela!“ naříkala maminka a lidé venku to opakovali.

Nevěděli, že to se jen andílek, který zabloudil na svět, poslušně vrátil do nebe domů.

ROZLOUČENÍ

Zpráva o smrti svaté holčičky se Prahou roznesla rychlostí ranních roznašečů housek. Lidé vychvalovali její dobré srdce a šlechetné skutky. I děti vzpomínaly, co jim kdy poradila a komu co dala dobrého.

Pod prvním květnovým sluncem toho roku se konalo rozloučení s Aničkou Rubínovou. Na její poslední cestě holčičku doprovází obrovský houf dětí, malých i těch větších. Jsou jich tu zástupy z celé Prahy. Domek Rubínových se topí v záplavě květin a slunce hází na Prahu zlatý déšť.

I příroda připravila holčičce velkolepé rozloučení, aby zmírnila bolest truchlících dětí. Stromy otvírají své květy a vydávají omamnou vůni. Nad pohřebním vozem poletují kosi, pěnkavy a červenky – všichni ti ptáčci přišli holčičce zazpívat. Vše zvoní, vše voní, vše zpívá. Namísto slz jsou na dětských obličejích vidět vděčné úsměvy.

„Buď sbohem, svatá holčičko!“

„Svatá holčičko, nezapomeň na nás!“

CO JEŠTĚ SE POVÍDÁ

Děti nepřestaly mít holčičku rády. Věřily, že i jim bude prospívat ve všech starostech jako dřív. Chodily na Malostranský hřbitov k náhrobku se svými starostmi a dál rozmlouvaly s Aničkou Rubínovou. A ta jim skutečně pomáhala – anebo to byla ta pokora, která kroky dětí k holčičce vedla, ta jim radila? Jeden příběh o dalších dobrých skutcích svaté holčičky se vypráví dodnes.

Chudák Jitka, pro kterou byla určena poslední panenka svaté holčičky, nešťastnou náhodou osiřela. Neměla, ke komu by šla, a tak byla přijata do zdejšího sirotčince. Ten teprve nedávno dala zřídit stejná rodina, která nechala vystavět náhrobek svaté holčičky. Právě o Aničce Rubínové, jejích skutcích a její laskavé povaze Jitka ostatním dětem vyprávěla, když už v celé budově zhasla světla.

